

Goedenavond.

Na zes jaar Sint Maartenscollege mag ik vanavond hier staan, op onze diplomauitreiking. Het zijn zes enorm leuke jaren op het Maartens geweest, en ik heb er nog vele herinneringen aan.

Als ik terugdenk, denk ik bijvoorbeeld aan meneer Edelman, die in de brugklas in Brugge ons toestond om op een terrasje bier te bestellen. Als jochies van 12/13 konden we onze oren niet geloven over zoveel rebelseid van onze leraar. De komende jaren zou meneer Edelman ons blijven verbazen.

Ik zie ook meneer Van der Vaart weer voor me, die in Rome pas enthousiast raakte als er een fresco met gezichtsbedrog in de buurt was. Kerkjes werden bezocht, niet vanwege de religieuze of culturele waarde, maar om een geschilderd mannetje, ergens in een donkere hoek, die uit de muur leek te komen. Maar toch wist meneer Van der Vaart ook ons enthousiast te maken, zodat we even later zelf op zoek gingen naar semi-3D-schilderingen.

Ik denk ook terug aan mevrouw Van der Sandt van aardrijkskunde, die altijd met haar sleutel op het bord tikte als we moesten opletten voor de beruchte huiswerkcontrole. Maar als je braaf was en als eerste je werk af had, mocht je als beloning een glaasje water gaan halen voor de juffrouw.

Ook herinneringen aan drie jaar gymles van meneer Jordense komen boven. Elke week speelden we opnieuw volleybal, en oefenden we weer bovenhands en onderhands. In de vierde merkte meneer Taberima echter op dat we echt niks van volleybal konden, of we het wel eens geoefend hadden in de onderbouw? Maar in de zesde gaf ook hij het op...

Als ik terugdenk, moet ik weer lachen om hoe we mevrouw Scholten voor de zoveelste keer wisten over te halen om het woordenboekspel te spelen, terwijl we eigenlijk nog een heel boek door moesten werken. Gelukkig voor ons had mevrouw Scholten een even grote hekel aan *Taallijnen* en zaken als het 'PR-model' en het Schrijfdossier als wij, zodat we ons konden storten op woorden als sibbe en wafeldrukker.

Ik denk ook met verbazing terug aan het moment dat mevrouw Korswagen in één van de laatste lessen Engels voor het examen met een stalen gezicht toegaf dat als je in je werkstukje iets over honden schreef, je inderdaad een hoger cijfer kreeg. Een jarenlang vermoeden werd bevestigd, dus broertjes en zusjes, doe er jullie voordeel mee.

Ik zie weer voor me hoe meneer Van der Knaap tijdens de godsdienstlessen, telkens als het over het hindoeïsme ging, aan de klas vroeg wie er hindoe was. En telkens vergat dat Sanjay de enige was die dan zijn vinger opstak.

Ik denk aan de ontelbare keren dat Ritesh in de vijfde te laat kwam. Het werd zelfs zo erg dat meneer Zaat op een gegeven moment met onze wekelijkse Hoe-veel-komt-Ritesh-vandaag-te-laet-weddenschap mee ging doen. En meneer Zaat zat er met zijn 35 minuten te laat het dichtste bij.

Ook herinner ik me meneer Antes' excuus als we aan hem vroegen of hij onze proefwerken al nagekeken had: nee, hij had immers nét een – veel belangrijker – proefwerk van een hogere klas na te kijken. Toen dit trucje in de zesde natuurlijk niet meer werkte, gaf hij gewoon toe dat hij nog geen zin had om na te kijken.

Als ik terugdenk, denk ik aan meneer Van 't Westende en hoe hij altijd alles onder voorbehoud vertelde: want die lichtsnelheid was natuurlijk niet precies 300.000 km per seconde, maar voor het rekengemak mochten we dat toch gebruiken. En aan meneer Mossel, die tijdens de afwezigheid van meneer Van 't Westende in de laatste 3 lessen voor het examen er nog even 3 hoofdstukken doorheen wist te rammen.

Ik zal nooit vergeten hoe meneer Draisma tijdens de ANW-lessen een half uur lang probeerde aan te tonen dat de ruis op een cassettebandje niet te wijten was aan de slechte kwaliteit van het bandje, maar dat we de ruis van een van de TL-balken hoorden. Dit waren waarschijnlijk de 30 stilste minuten van onze schoolcarrière.

Ik denk ook aan die keer dat Olivier en ik bij meneer Van der Knaap binnenstormden en Olivier gelijk begon te klagen over de schoolexamencijfers die nog niet binnen waren en die waarschijnlijk toch fout waren. Meneer Van der Knaap acteerde op een buitengewone manier dat hij woedend was om onze brutaliteit, en geschrokken dropen we af. Gelukkig mochten we vijf minuten later toch onze cijfers controleren, die tot onze verbazing bijna allemaal klopten.

Ik herinner me meneer Nobrega, die met zijn sterke verhalen over ijzeren huizen in de jungle waar hij met rubberlaarzen lampen ging vervangen om killerbees, die hij natuurlijk uitgevonden had, te slim af te zijn, de lessen techniek in de brugklas verluchtigde.

Ik zie meneer Opperman weer voor me, die stoïcijns zijn lessen gaf, maar het af en toe toch niet kon laten om Emile in de hand te houden met opmerkingen als 'garnaal, ga terug naar je aquarium'.

Ook zal ik nooit vergeten hoe we in de brugklas, bij mevrouw Schalke van geschiedenis, historische situaties naspeelden: Ben, dan ben jij de farao en is de rest een slaaf. Of: Caesar wordt gespeeld door Ben, dan is de rest allemaal een Germaanse soldaat. Of: Ben, speel jij even de koning, dan doet de rest allemaal een horige na.

Als ik terugdenk, denk ik aan de noodbouw, een gebouw dat al jaren op instorten stond en waar we toch nog drie jaar lang les in hebben gehad. Het dak lekte, de begroeiing kwam al door de ramen en muren naar binnen en af en toe viel er een stukje plafond naar beneden, maar toch luisterden we aandachtig naar mevrouw MacLennans uitleg en de Griekse mythen, verteld door mevrouw Van der Plaat. Maar daarnaast denk ik ook aan de prachtige nieuwbouw, die net op tijd kwam voor ons voor de Tweede Fase, en waarin we gebruik konden maken van spiksplinternieuwe faciliteiten als de mediatheek en de collegezaal.

Als ik terugdenk, denk ik aan de Bruggereis. Het zeilkamp. Het dagje naar Keulen en nog vele andere excursies. De internationaliseringsweek. De geweldige Romereis. Het Galabal.

Maar ook aan het Woord- en Muziekfestival. Het Kaarslichtconcert. De debatwedstrijd. Kangoeroewedstrijden en Olympiades. Vele sporttoernooien. Spotlight. En aan nog veel, veel meer.

Als ik terugdenk, denk ik terug aan 6 geweldige jaren hier op het Maartens. 6 jaren waarin we eigenlijk alleen maar lol hebben gehad, maar waarin we toch ook veel geleerd hebben. Dus aan alle docenten om wie we geklaagd en gevloekt, maar vooral om en mét wie we gelachen hebben, en dankzij wie we toch geslaagd zijn: dank jullie wel!

Dankuwel.